

καὶ μάγους τῆς Ανατολῆς
τοὺς ὀδηγεῖ στὸν Κρητικὸ.

Μεγάλοι μάγοι ξεκίνοῦν
γὰ τὸν Λευτέρη τῶρα,
γονατιστοὶ τὸν προσκυνῶν
καὶ τοῦ χαρίζουν δάρα.

Μίαν τρίκιαν τοῦ δίνου κι ἕνα μπουσού α' στὸ χέρι,
καὶ τοῦ λένε: τράβα πρίμα,
γεῖά σου, καπετὰν Λευτέρη,
οπού δὲν εἰς σιμάζει κίμα.

Ὅρθανε κορμοστασιὰ
σὰν καρποεικίνας νεσφάρα,
μὴν ἔστην ρουσεθολασιὰ
μὴν τὰ καταφέρεις σκαθρά.

Πέρα ράβδον Μωῦση,
κι ἔλα φέρισε καὶ σὺ
κίματ' ἄγρια στὴ μέση.

Ἐγγα μόλα κι ἔγγα λίσσα,
κι ἔς τουρλώνη Τούκου φέσα,
κι ἔς τουρλώνη κάθε φέσι.

Τέτοια ψάλλοντας οἱ μάγοι τοῦ χαρίζουν καὶ μὴ πάλα,
τοῦ χαρίζουν καὶ σπιρῶνα,
καὶ μὲ δωρ' ἀκόμη κι ἄλλα
τοῦ χαρίζουν καὶ μὴ κούνα.

Καὶ τοῦ λένε: μὲ τούτη κούνα
τὴν μεγάλη κανονέρα,
πού μεγαλώσε κι ἔτραφη
μὲ καθουριστὸν ἀερά,
καὶ ἔστην τρέψκε τῆς πατοῦνα
κάθε δανειστὴ τῆς γραφεί.

Μὲς στὸν ἀμπερο κακίω τῆς
ἔλα βάλε τὴν στὴν κούνα...
νὰ καὶ κάμπουσα κουδουνα
νὰ κρεμαστὴ στὸ λακίω τῆς.

Καὶ τοῦ δίνουε τὴν κούνα τὸ Ρωμαϊκὸ νὰ βάλῃ
μὲ τὸ ελογορ' κεραλί,
πού βελε πολλοὺς στὴν κούνα
καὶ συνειθίσε στὴν κλάνα,
καὶ κουνώντας το νὰ ληθ:
τὸ κουνὸ κι ἐκεῖνο κλαίει.

Γεῖά σου γεῖά σου, Ναυτικέ,
γεῖά σου, Στρατιωτικέ,
γεῖά σου καὶ μὲ τὸν πικίρα,
γεῖά σου καὶ μὲ τὴν λεπίδα.

Γεῖά σου μέσα στὴν ἐστρά,
γεῖά σου μέσα στὰ νερά,
γεῖά σου λέν κι ἀπὸ τὴν Κρήτη,
οπού τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
σὲ δοξάζει Κυβερνήτη
τῆς ἐστράς καὶ τῆς θαλάσσης.

Οἱ μάγοι τέτοια ψάλλοντας τὰ γέλια τὸν κτυποῦνε
καὶ μὴ καὶ θεο γαρύμγοι στὸν Κεχηρῶλο πᾶνε.
Τὸν Θεοστὰν βρισκόνε στρεμένο στὸ κρεβάτι
καὶ τὸ γνωστὸ πρωτόκολλο περὶ τῶν ἐκράτει.

Ὅσαν ἀγάλματα πολλοὶ
στέκουν τοῦ γουο σφυλοῖ
μ' αὐτὰ κατεβάσιμα.

Καὶ δίγως φέβουρ μιλίας
φύλλα πολυκαρπικῆς ἐλῆρας
σπερπίζου μαρμαριμένα.

Κι οἱ μάγοι τότε τραγοῦδου τῆς ἀδικίας τῆς καλῆς
καὶ τὸ πάλι τὸ κακοῖ,
τοῦ δίνου καὶ μὴ μνηστὴ νὰ στίθῃ τῆς ἐλῆρας
καὶ νὰ τοῦ βγαῖουν λαδο.

Κι ἕνα σπαθὶ χαρίζουε στὸν πρόην Σακαράνα,
τοῦ δίνου καὶ μὴ Κρητικὴ καὶ ρουτικὴ μὴ θρέκα,
κι ἀδικία φοροῦνται τὴν τῆς ἀφύρας ν' ἀφήση,
κι ἔτσι κι ἄλλοιως νὰ τὴν κούτῃ,
καὶ μὲ τὴν θρέκα νὰ γενῇ
μὴ φοβέρ' ἀδικακοπή σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Ἀπὸ τὸν Κόντε φεύγουε καὶ πᾶν στὸν Δημητράκη,
πού τὸν Κρητὸς Πραδουπουροῦ τὸν τρώει τὸ σαράκι,
καὶ τούτῳσαν μεπομπλικα στραβὰ νὰ τὴν φορῇ
σαν τουρχειτα μπουρί.

Σίματ' αὐτὸ λένε, ἄγρηγορα, καὶ γίνε σὰν Ἡρώδης
φίλος καὶ θηριώδης.

Προσπάθει τοῦ Κρητικῷ μελεάδες νὰ τοῦ φέρῃς,
κι ὅσα παιδιὰ μπροστά σου βρεῖς μὲ τὸνομα Λευτέρη
νὰ τὰ περάσης διαμπαῖ ἐν στομάτι μαισιάρας
κεχουτοῦν ἐνός μαῖς θίφρας.

Σίματ' αὐτὸ λένε, ἄγρηγορα, γατί περνοῦν ἡμέραις,
σπάζε τὰ κινὲ τὰ κίμα,
καὶ νὸν ὀρθῶν τῆς Ρωμῆ
ν' ἀρχίσουν τὸν Λευτέρῳν ἡ διστυγαῖς μίπρας.

Κάλαντα γιὰ ρεμούλας, πού φερνοῦν ἀναγούλας.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
φεύγουε οἱ μάγοι τρέγοντες καὶ θέλπουν τὸν ἀστέρα,
ὅπου λαμπρὸς τοὺς ὀδηγεῖ καὶ σὲ Μισοῖας ἄλλους,
πού τοὺς Ρωμηοὺς ἐξέλοῦσαν ἀπὸ ἀλλοθῶν ἀσλοῦς.

Νταουλί δυνατὸ βαρεῖ,
χαρὰ στὸν κόσμο τῶση,
καὶ πᾶν ἔση δίκη τοῦ Σαρηῖ
νὰ δοῦν πᾶς τὰ τελεῶση.

Ἄκουσαν κλειψιάς κι ἔκει,
κι ἔμαθον ἐκατάκει
πὸς ἀτὸ κράτος τὸ κλεινο,
πού κανε κούβερταλ κίμα,
ἄλλοι τρῶνε τὸν σενό,
κι ἄλλοι τρῶνε τὰ χαλκίμα.

Μέσ' ἀπὸ τὴν δίκη βγαίνου
καὶ στὴν Θεμισὰ πηγαίνου,
κι ἄλλο δὲν ἀκούν ἐκεῖ παρὰ μόνον ἀνακρίσεις
γιὰ κλειψιάς, γὰ καταχρήσεις.

Ἄλλ' ἔμας βλέπουν καὶ τρακὴ
συλλήψεις ἐντάλλατῃ
κατὰ σπαθῶν ἐγαρτίων.

**Μάς τὰ λέν οἱ θεοὶ τρανὰ
σὲ διαπασῶν κοινή.**

Καὶ κἀνοὺν ἐνα τιμῆν
σὲ προτομῆς κ' ἀγάλματα
κλεφτῶν ἀλυσμονήτων.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
πέρρουν ἐνα θυμιατήρι,
καὶ μὲ τοῦτο θυμιατίζουν τ' ὅσα τῶν Ρωμαίων ἔλεθ',
καὶ τῶν Δημοσίων ἔργων τὰ πολυῶσα τὰ κλέθ'.

Θυμιατίζουν τὰ χαλίμα, θυμιατίζουν τοὺς ακουῶς,
θυμιατίζουν τὴν ῥεμοῦλα,
καὶ καθένα φαταούλα
τῆς φυλῆς τῆς εὐγενεῖς.

Καὶ τέτοια ψάλλουν ἔξαλλοι μὲ πάθος λυσιμῶν
καὶ μὲ παρορυσμῶν.

Ἔρωσ ἀνίκαιε κλοπῆ, ὅς στίλβων ἔλλογυεῖς,
παρκαλίνας πολλοὺς καὶ σὺ,
κ' ἐν μαλακίᾳ Ρωμαίων γερῶν
κ' ἀγρόταις ἐννεγυεῖς.

Πλὴν ὑπερπόντιος ροιτῆς
κ' ἐν Χαρτ' ἡγροτῶν παῖς Σχολαῖς,
κ' ὅπου τὰ βέλη σου πετῆς
ἀμάκκις γίνονται πολλαῖς.

Δικαίων φρένας παρασπῆς ἀδικίας ἐπὶ λῶβῃ,
καὶ κἀνοὺν ὄλοι πρῶβῃ,
καὶ κἀνοὺν ὄλοι δοκίμῃ
ἢ ἀρπάζουν ἄλλων τὸ νόμι.

Ἄπο τὰ βέλη τοῦ Θεοῦ Ρωμαῖοὶ σπῆκίως ἐμνεν
ἐκ τῶν συγχρόνων ἀερωτῶ, ὁ δ' ἔγγων τοῦτον μέμνην,
κ' ὅπου Ταμίον ὑπερῶνθ' καὶ δημοσίου πλεονῆ
ἐάν Ἐκατόγχειρ ρίχεται καὶ κάνει μακροβῶντι.

Σὺ τρώπικα διενεργεῖς,
ἔρωσ δὲν εἰς ὄψμαρος.

νικᾷ δὲ πάντοτ' ἐναγρῆς
χρυσῆς ῥεμοῦλας ἡμερῶς.

Σὲ ζῆνων μακρῶν
τοὺς τοίγους σκαλονεῖς,
καὶ γέρας ἀνδρῶν
συχνά μεγαλονεῖς.

Ἀρπάζεις καὶ ζωᾷ γαῖθουρα, μουλάρια,
κατσίκαις, κριαρίαις,
κ' ἀνίκητον σ' ἔλους ἐμνεῖς ροπῆν
πρὸς μίαν ἐμνεύων κ' ἀνύων κλοπῆν.

Καὶ κλέπτουσα παῖζει
Θεῶ, Ἀφροδίτῃ,
καὶ στρώνει τραπέζι
μὲ κλεφτικῆ πητᾷ.

Μίτς νέας Ἀφροδίτης κατετόξευσεν υἱὸς
τοὺς Ρωμαῖοὺς τοὺς ἐρωτύλους,
καὶ σ' τοὺς ζῆνους τοὺς θαχτύλους
δαίχνει φοβερούς τοὺς ἰσχυροὺς πολυδάκτυλους ἡῶς.

Καὶ πάλ' οἱ ντόπιοι δάκτυλοι σημάτωσαν θρακταῖς,
ποὺ τροβαδοῦσάν ἐθνητῶν τοὺς ἔγες φάλ' ἡρμᾶ,
κ' ἴδιον κ' ἀθάνατον ἐπὶ πλάσσει χρυσῆς
τοῦ μακαρίτου Κότταρη λαζεύεται τὸ ρῆμα.

Ἔρωσ ἀνίκητον κλοπῆ,
ἔρωσ ἀκαταμάχητον,
τὸν ψάλλου με παρρησῆς
τρίβοντες τὸ στομάχι τῶν.

Ὁ Κότταρης τοὺς σὺννεῖν,
καὶ τὸ τρανὸ του μῆμα
πρωτεύει μίς σὲ πρῶτε.

Ὅποιος ποτὲ δὲν λησμονεῖ
τοῦ Κότταρη τὸ ρῆμα
περὶ ζωῆ καὶ κόπια.